Gastar la vida

Per GloriaA el dj., 16/05/2019 - 00:00

El Senyor Jesús ha dit:

“Qui vulgui reservar la seva vida, la perdrà;

i, qui la gasti per mi, la retrobarà en la vida eterna”.

Però, a nosaltres ens fa por gastar la vida,

entregar-la sense reserves.

Un terrible instint de conservació ens reclou en l’egoisme,

i ens tenalla, quan volem jugar-nos la vida.

A tot arreu, ens fem assegurances, per tal d’estalviar-nos els riscos...

I, sobretot, som covards...

Senyor Jesús, ens fa por gastar la vida.

Però, Tu, la vida ens la dones perquè la gastem;

i no ens la podem reservar en un egoisme estèril.

Gastar la vida és treballar pels altres, encara que no paguin;

fer un favor a aquell que no ens el retorna.

Gastar la vida és llançar-se al fracàs, si cal, sense falses prudències.

És cremar les naus en bé del proïsme.

Som torxes que únicament tenim sentit quan ens cremem;

únicament aleshores serem llum.

Allibera’ns de la prudència covarda,

que ens fa estalviar el sacrifici i que cerca la seguretat.

Gastar la vida no es fa amb gestos ampul·losos ni amb falsa teatralitat.

La vida es dona senzillament,

sense publicitat, com l’aigua que vessa, com la mare que dona el pit al nen,

com la suor humil del sembrador.

Entrena’ns, Senyor, a llançar-nos a l’impossible,

perquè, darrere l’impossible, hi ha la teva gràcia i la teva presència.

No podem caure en el buit.

El futur és un enigma. El nostre camí s'endinsa en la boira.

Tanmateix, volem donar-nos, perquè tu estàs esperant, en la nit,

amb mil ulls plens de llàgrimes.

Lluís Espinal